

Detta är en berättelse skriven av en elev på Språngbrädan.

Det lilla gula huset

Vilket annat namn än "Språngbrädan", kunde ha passat bättre på den här instansen? Den här instansen, som fungerar just precis som en språngbräda ut i livet och mot framtiden, för de som sköter om sina studier i det lilla gula huset. "Instans" är däremot inte alls ett rättvist ord, eftersom själen i Språngbrädan ligger mer i varje individs inflytande och samverkan, än i det administrativa ledarskapet hos Språngbrädan som Instans.

En språngbräda är just vad det lilla gula huset initialt betydde för mig med. Jag började här på skolan under 2005, med mycket rädslor inför studieplanen, dåligt förtroende för min egen studiekapacitet, låga ambitioner, men ändå med stor vilja att ta mig vidare i livet. Jag hade bara inte hittat mitt sätt att göra det på, ännu.

Så jag lät mig bli uppknuffad på brädan, tog ett stadigt språng med "det lilla gula huset" som stöttepelare och har ännu inte slutat springa. Nu två år senare, studerar jag här för andra gången men inte med skolan som just språngbräda längre, eftersom språnget redan är tagit, i stället som ett värdefullt verktyg på min resa. Givetvis också ett verktyg till att nå mina mål, men resan dit är det essentiella, därmed är resans alla komponenter av yttersta vikt. Resan är livet, komponenterna är dess innehåll. Alla kan nog hålla med om att man behöver känna kontroll över sitt eget liv och att det ofta står i relation till hur mycket inflytande man har över sina egna val

Ibland blir man av livet serverad vägar och val, som passar så bra in på den egna kapaciteten att man ändå kan känna kontroll över livet, trots att det egna inflytandet är begränsat. I andra fall kan man inte, hur man än vrider och vänder, hitta en fungerande väg i de serverade valmöjligheterna. Har man heller ingen eller dåliga möjligheter att påverka valen och därför resans väg, tappar man lätt, helt och hållet fokus, lust och förståelse för resans helhet och vikt.

Det var just så det var för mig.

Jag levde för dagen utan vare sig mening eller mål med direkta kopplingar till min egen kärnperson. Min diffusa känsla av att jag ville något mera och min motivation, låg till ytan i att det var vad som förväntades av mig som mamma och livskamrat. Jag ansåg själv också att det var mitt ansvar mot familjen att göra något av mitt liv. Jag insåg emellertid inte att ansvaret mot familjen och alla andra, låg i att ta ansvar för mig själv. Genom att vara sann mot den egna kärnpersonen och göra val utifrån mitt inre, blir jag den bästa mamma och livskamrat jag kan vara.

Det var ord jag också då kunde ha uttalat, men ändå inte riktigt förstått innebörden av.

Jag kommer från en hel bakgrund av valmöjligheter, skraddarsydda för någon annan än mig. Mina begränsningar i att påverka de olika möjligheterna, var också stora. Begränsningarna låg delvis i ovetskapen om vilka val som kunde ha fungerat för mig. Hade jag däremot känt mina egna begränsningar och möjligheter, vilket man sällan gör som barn, hade å andra sidan grundskolans och gymnasiet dåliga möjlighet till flexibilitet i undervisningen, begränsat mig i att göra de val som kunde fungera för mig.

Det enda jag upplevde med tydlighet var att skolan inte fungerade för mig, kort och gott. Från starten i första klass har jag upplevt mer eller mindre att skolan varit svårare för mig än för andra. Inte helt oväntat hade jag aldrig någon möjlighet till inflytande över min arbetsplan och därför kände jag aldrig att jag hade kontroll över resan.

Så jag tappade motivationen, förståelsen och viljan till att studera. Studera var jag såklart tvungen till ändå, liksom många andra företeelser i livet man egentligen inte har lust till och för att inte duka

under, fick jag hitta motivationen utanför mig själv istället. Det var utvecklingen av fröet vilket såddes där, redan i första klass, som sedan kom att genomsyra hela mitt sätt att vara. Genom att bygga all min motivation till studierna, framtiden och livet på yttre omständigheter, exempelvis förväntningar och rädslor, då jag inte hade möjlighet att hitta eller göra på mina sätt, kom jag mer och mer att tränga bort min egen kärnperson helt och hållet.

För mig var därför Språngbrädans viktigaste roll till en början, att hjälpa mig hitta mig själv och min egen motivation. Jag hade inte kunnat nyttja skolans flexibla studiesätt på ett bra sätt, om jag fortsatt vara ovetande om vilka arbetssätt som passade mig, mina yttre och inre gränser, mina val eller ens vad jag ville. Vad JAG ville. Därför var det något som följde först senare.

Stöttepelarna och själen i Språngbrädan, uppmuntrade mig först att ta egenansvar, hitta mina egna sätt, planera för mig själv, nå mina gränser och sträva mot att vidga dem. Med uppmuntran, stöd, feedback och kamratskap, klarade jag därför av att ta det där initiala språnget på Språngbrädan, till att sedan på egen hand hitta mig själv och lista ut hur jag kan använda Språngbrädan på resan till mina mål. Nu har det lilla gula husets viktigaste roll för mig kommit att bli själva studiesättet, där jag har stort inflytande över min studieplan. Min egen plan, skraddarsydd för mig, utifrån mina egna ambitioner.